

με κ' ίσαρτε τὴν Πόλην καὶ τότε, ἵν αὐγαπούνε, τοὺς
κάνουμε τὸ τέλον τους καὶ καταμεσίς στήν Ἀκρό-
πολη !

ΠΩΠ ΚΑΤΑ ΛΑΜΨΑ

Φίλε «Νουμᾶ»,

Ἐξεσπάθωσαν σήμερα κι «Ἀθηναῖ!» ἐναντίον τοῦ κ. Λάμψα γιὰ τὸν ἐπικήδειο λόγο που ἔργαλε στὸν νεκρὸ τοῦ φίλου του Παναγ. Πολίτη. Τὸν ἡθελεν δὲ κ. Πλόπ στήν καθαρεύοντα, ἐπειδὴ δὲ κ. Λάμψας εἶναι διευθυντὴς τοῦ Μαρασλεον Διδασκαλείου. Ἐπικαλεῖται μάλιστα γιὰ τὴν τιμορία του καὶ τὴν περιώνυμη διάταξη τοῦ Σιντάγματος ! Μὰ εὐλογημένε κ. Πλόπ, καὶ τὴν ἡ διάταξη (ἡ ἀνελεύθερη καὶ μεταξιωνική), ἐγίνε μόνο γιὰ τὴν ἐπισημη γλώσσα τοῦ Κοράτους, καὶ ἐχει γιὰ νὰ ἐπιτάλλῃ στοὺς πολίτες νὰ ἐκφράζουνε τὰ διανοήματά τους, τὸν πόνο τους στὴν καθαρεύοντα. Τι ἄλλο δὲ ἔκανε τὸ ἄτομο, ὁ πολίτης, δὲ κ. Λάμψας παρὰ νὰ κλάψῃ τὸ φίλο του, τὸν Η. Πολίτη μὲ τὴν γλώσσα τῆς καρδιᾶς καὶ τοῦ πόνου, τὴν ἀληθινὴ γλώσσα του; Κατὰ τὴν δική μας τὴν γνώμη δὲ κ. Λάμψας εἶναι δῆιος συγγαρητηρίου καὶ θευλασμοῦ, γιατὶ τίναξε τὶς προλήψεις καὶ τὰ σίδερα τοῦ λογιωταπισμοῦ, καὶ παρουσιάστηκε ἐνας ἀνθρώπος μὲ χραχτήρα καὶ μὲ ιδέαρος, πράγματα τὰ ἑποῖα πρέπει ναχούνε καίναι ποὺ πλάθουνε τὰ μέλλον τοῦ Ἐλλους, οἱ διδάσκαλοι τῆς γενελαίας αὐτοῦ.

Ἄντο εἶναι τὸ κυρίως παρήγορον καὶ εὐφρόσυνο σημείο στὸν ἐπικήδειο λόγο τοῦ κ. Λάμψα γιὰ τὸν ἑποῖο καὶ τὸν συγγαριόμαστε. Ἐν δὲ κ. Λάμψας εἶχε τὸ χάρισμα τοῦ ποιητῆ καὶ ἀπάγγελνε ἔνα ποίημα στὸ νεκρὸ τοῦ φίλου του, θὰ ἐγήτουσε δὲ κ. κ. Πλόπ τὴν κεφαλήν του ἐπὶ πίνακι;

Αθήνα 4.11.913

ΚΑΠΙΟΣ ΔΗΜΟΤΙΚΙΣΤΗΣ

ΣΙΜ. ΤΟΥ -ΝΟΥΜΑ». «Ἄς πάνε νῦ γανγρίζουνε ὅσο θέλουνε οἱ Πώπιδες καὶ οἱ Κουλούμπακηδες. Ποιός τοὺς ἀκούει πά ; Σὰ δὲ βαριοῦνται ἡς γανγρίζουνε, σὺ δὲν ἔχουν τίποτ' ἄλλο, οὐσιαστικότερο, νὰ κάνουν. Εμεὶς σφίγγουμε τὸ χέρι τοῦ κ. Λάμψα ποὺ τίμια φέρθηκε, ἀφοῦ δὲ δεῖνταισε νὰ φανερώσει τὴν γνώμη του, μὴ λογαριάζοντας ἀν ζαφνιστούνε μερικοὶ καὶ ὅν οἱ Πώπιδες σαλαρίσουν τὰ συνηθισμένα τους. Θάρρος γνώμης μᾶς χρειάζεται γιὰ τὸν ἰερόνα μας, καὶ τὸ παράδειγμα τοῦ κ. Λάμψα εὐχόμαστε νάν τὸ ἀκολουθήσουν καὶ μερικοὶ δικοὶ μας ποὺ ἔχοντας μιὰ ψωφοθεσούλα δημόσια τρέμουν καὶ νὰ βήξουν λεύτερα μήπως καὶ τὸ βῆξιμό τους τους προδόθουε πιὼς εἶναι δημοτικιστάδες !

ΜΑΧΑΡΑΓΙΑΣ

Στὸν Άλ. Μαρμπουτσόγλου

— «Ὦρα καλή σου ψυχομάννα, Μάγισσα ποὺ μιλᾶς μὲ τὰ ἔωτικα καὶ ἔρεις τὰ κισμέτια !

»Εἶμαι τὸ μοναχοπαΐδι τοῦ Μεγάλου Μαχαραγιαὶ ἐγώ, καμάρι τῶν γονιῶν καὶ τῶν φίλων. Ἀκόμη δὲν ἀντεψέμα καὶ τὸ δινατώτερό μου δὲ βρήκα.

»(Ι)ταν καβαλλήσω τὴν φοράδα μου μόνο δὲ ἀστραπὴ μὲ φτάνει, καὶ τὸ γιαταγάνι μου δσοι δὲν τρέμουν κεραυνοὺς τὸ ἀντικρύσσουν τὸ βλέμμα μου ποτὲ δὲ λάθεψε καὶ δὲ καρδιά μου δὲν δέρει τὸ φέρω.

»Ἐπιασα λάρια τρέχοντας καὶ σάλτισα πλημμυρισμένο τὸ Καράσου. Ἀφοῦ νίκησα ὅλους τοὺς πιπελήγανθδες, πάλεψα μὲ λιοντάρια !

»Κανεὶς ώς τώρα δὲ χόρεψε στὰ πανηγύρια καλύτερά μου, σύτε βάρεσε τὸ σουραθῆς γλυκύτερα στὰ ξεφαντώματα τοῦ Χαμαζανιοῦ.

»(Ι) πατεράδες τέχοιν ἐλπίδα νὰ δοῦν ἔτοι τὰ παιδιά τους καὶ οἱ μαχαρώνοντα τέτοιο παλληλάρι γιὰ τὶς τσούπρες τους.

»Μ' ἀλλοί μου, ψυχομάννα, Μάγισσα ! Βαρεία σύλλογη μὲ δέρνει καὶ δὲ βρίσκω ἥσυγια πουθενά.

»Ἡ καρδιά μου κατέγεται ἀπὸ καῆμδ καὶ τὸ εἰκοσαχρονίτικο κορμί μου μαραζώνει. Δὲ βρίσκω πιὰ τὴν χαρὰ στὸ ταύμαστι καὶ στὸ ξεφάντωμα. (Ι) ντουνίδες μοῦ φάνεται κόλαση καὶ τὸ σπιτικό μου τάφος. Ερμος καὶ ἀλαλος καρτερώ τὸ καλὸ φεγγάρι νὰ τοῦ πω τὸν πόνο μου καὶ νὰ ζητήσω στὴ συντροφιά του παρηγοριά, μὰ κι αὐτὸν ἀφίνει στὴ μοναξιά ποὺ μοῦ μεγαλώνει τὴ θύλψη.

»Λυπήσου με, ψυχομάννα κάνε τὰ μάγια σου νὰ μ. ἀγαπήσεις ἡ Πανώρα κοπελλιὰ καὶ δι τὶς θά γένη...

— 'Αλλοίμονο, γιέ μου ! ζητάς ταδύνατα. Είσαι Τσούρκος κ' εἶναι Χριστιανή.

— «Ὦρα καλή σου, Μάγισσα !

»Εἶμαι τὸ μοναχοπαΐδι τοῦ Μαχαραγιαὶ ἐγώ.

»(Ι) πύργος μου εἶναι ψηλότερος ἀπὸ τοὺς μιναρέδες καὶ γιὰ νὰ δῆς τὴν κορφή του θὰ σὲ πονέσῃ τὸ κορμί ἀλλὰ λύγισμα. Γιὰ νάντικρύσσες τὰ σύνορά μου πρέπει ναχησεῖς δετοῖ ματιὰ καὶ τὰ ζωντανά μου εἰν' ἀμέτρητα.

»Ἐχω ἄτια ποὺ δὲν τὰ καβαλλήσαν Μπετούνοι καὶ ἀπὸ σπάνιες ράτσες σκυλιά. Ήχω σκλάδους ἀπὸ πέντε φυλὲς καὶ σκλάβες διαλεγμένες.

»Οἱ δινάδεις μου εἶναι στρωμένοι μὲ πολύτιμα

Περσικά χαλιά και λαχούρια με ξόμπλια χρυσαφένια.

»Οί πόρτες μου είναι πάντα άνοιχτές να φιλένουν τοὺς διαβάτες, ποὺ διαλάλησαν τὸν σαμά μου ὡς κάτου στὴ γαλάζια θάλασσα κι ὡς πάνου στοὺς ξανθοὺς ἀνθρώπους· ἀρχόντοι και καπεταναῖοι ζητοῦν τῇ φιλίᾳ μου κ' οἱ δρχοὶ μου μὲ τρέμουν.

»Ἐχω μέρος ποὺ βρίσκεται λίμνη σμαραγδένια και στὴ μέση παλάτι ἀπὸ κρυστάλι, ἐκεὶ θὰ τῇ θρηνάσω βασίλισσα μὲ συντροφιὰ τάχδονια.

»Ὦλο τὸ ἔχει μου στὰ πόδια τῆς Πανώριας κοπελιάς, καλούδια τῆς ἀγάπης, τάπιθώνια.

»Κάνε νὰ μ' ἀγαπήσῃ, καλὴ Μάγισσα και δ, πιθέλεις ζήτα.

— Ἀλλοίμονο, γιέ μου! Τὰδύνατα γυρεύεις. Εἰσαι Τοῦρκος, τρανὲ Μαχαραγιά, κ' είναι Χριστιανή...

Γριὰ Μάγισσα, ποὺ μὲ τὰ ξωτικὰ μιλᾶς και ξέρεις τὰ κισμέτια... Στὶς φλέρεις μου νιώθω νὰ τρέχῃ κάτι λωρίστερο ἀπ' τῆς ὁχιάς τὸ σάλιο· ἡ φωτιὰ ποὺ μοῦ καίει τὰ σπιλάχνα θὰ χυθῇ και: Ἐληγή ἡ μανία τῆς φυλής μου θὰ ξεσπάσῃ.

»Θὰ κάνω νὰ τρέξῃ τὸ αἷμα ποτάμι νὰ κοκκινήσῃ ἡ θάλασσα.

»Σίφουνας θὰ γενῶ και θαγκατικὸ νὰ σπείρω τὸν τρέμο και τὴ φρίκη.

»Τὰ μαύρα βίουν τὰ πανύψηλα ὡς τὰ ριζὰ θὰ φτάνουν τοὺς σωροὺς ποὺ θὰ σηκώσω μὲ τὰ κουφάρια τῆς φυλῆς της.

»Δὲ θὰ συχάσω παρὰ σὸν δῶ τοὺς σπιτικούς της νὰ σπαράζουν στὰ έντια τῶν σκυλλιών μου.

»... Στὸ κορμὶ τῆς θὰ σθύσω τὴ λαῦρα τῆς ἀγάπης μου και ἀπ' τὸ αἷμα τῆς θὰ μεθήσω....

»Θὰ κάνω νὰ μιλήνε γιὰ τὴν ἀγάπη και τὴν ἐγδίκηση τοῦ Μαχαραγιᾶ ὅλες οἱ στερνές γενιές και ἀπὸ Χριστιανὸ σόρρο δὲ θ' αφήσω!...

— Ἀλλοίμονο, γιέ μου! «Ολα ποὺ λές, τὰ κάνεις και μπορεῖς μὰ τὴν ἀγάπη τῆς ποτὲ δὲ θἀποχήσῃς. Τὸ κορμὶ τῆς ναί, μὰ τὴ γνώμη τῆς ὁχι... Εἰσαι Τοῦρκος κ' είναι Χριστιανή...

— ... Μὰ πόσο τρομερὸ είναι: αὐτὸ ποὺ χωρίζεις έτοις τοὺς ἀνθρώπους ;...

Σέρρες, Θεοφίστης 1913

ΚΩΣΤΑΣ ΜΕΓΑΡΗΣ

Ἀντιωρόσσωσος τοῦ «Νουμᾶ» στὴ Σαλονίκη

ὁ κ. Π. Θ. ΠΑΥΛΔΗΣ

C/O The American Tobacco Co

Ο Ο, ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Στὴν «Ακρόπολη» 7 τοῦ Νοέβρου ξανατυπώθηκε ἀπὸ τὸν περασμένο «Νουμᾶ» στὴ Βα σελίδα και σὲ τιμητικὴ θέση τετράστηλο τὸ ἄρθρο τοῦ συνεργάτη μας Κ. Μεγάρη «Η Μακεδονικὴ Γῆ» μὲ τὸν τίτλο «Τὸ Μακεδονικὸν 'Αγροτικὸν Ζήτημα». Ή «Ακρόπολη» χαραχτιρίζει τὸ ἄρθρο «ὅς έξιον μεγάλης προσοχῆς». Καὶ είναι.

— Τὸ «Ἐθνικὸ Ήμερολόγιο» τοῦ Σχόκου γιὰ τὸ 1914 βγῆκε τοῦτες τὶς μέρες. «Ολη ἡ γιγαντομαχία μας περνάει ἀπὸ τὶς καλλιτεχνικὰ πυκνοτυπωμένες σελίδες του, σὲ σειρὰ πολεμικὴ ἄρθρα, περιγραφές, δηγήματα, ἀνέκδοτα και ζήτια δυὸ σχετικὰ μὲ τὸν πόλεμο. Ποιός θάναι τόσο δύσιολος ὥστε νάρνηθει στὸ φετεινὸ «Ἡμερολόγιο» τοῦ Σχόκου τὸν τίτλο «Ἐθνικὸ Ήμερολόγιο»;

— Στὸ Δέλτινο βγῆκε φημερίδα μὲ τὸν τίτλο «Δέλτινο» γραμμένη τὸ περισσότερο σὲ γλώσσα δημοτική. «Ἀπὸ ἓνα ἄρθρο της γιὰ τὸ Ήπειρωτικὸ ζήτημα παίρνοντες τὶς λίγες αὗτές γραμμές ποὺ δείχνουν τὸ φρόνημα τῆς Ελληνικωτάτης πόλης: «Τὸ Βασίλειο τῆς σκλαβιᾶς τέλεψε γιὰ πάντα, και μέσ' ἀπ' τὴν καρδιὰ τοῦ κάθε Δελβινιώτη μιὰ πολεμώχαρη ἐκδικήτρα φωνῇ πεπίται τιμημένη». «Στάχματι, στάχματα».

— Στὸ ἄρθρο τοῦ κ. Π. Γιαννηλία «Οἱ γειτόνοι τῆς Ελλάδας» (Νουμᾶς, ἀριθ. 512) η φράση «Στὸ Μοναστήρι οἱ δι τὸ δὲν είναι σύδερο είναι Ελληνικό», νὰ διερθωθῇ... οἱ τὸ δὲν είναι καλύβα είναι Ελληνικό».

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Γ. Σαρ. Cirencester. Λάβαμε τὴ συντρομὴ κ' εὐχαριστοῦμε. Τὸ φύλι ο σᾶς τὸ στέλνουμε.—κ. Θ. Μπ. Κέρκυρα. Λάβαμε τὴ συντρομὴ κ' εὐχαριστοῦμε.—κ. Στελ. Βαλ. Παξούς. Οἱ «Ἄπογονοι» θὰ τελιώσουν ὑστερ' ἀπὸ δυὸ φύλλα.—κ. Π. Πέτρ. Σωζόπολη, Δημ Συντροφιὰ Ροβέρτειον Πόλη. «Αλ. Χρ. Wash Λάβαμε τὴ συντρομὴ κ' εὐχαριστοῦμε.—κ. Αλ. Φωτιάδη. Σμύρνη. Λάβαμε τὶς συντρομές τοῦ 1909, 1910, 1911 και 1912. Γιὰ τὴν ἀργητὰ δὲ φταῖς, οὔτε λόγου σου, οὔτε δὲ «Νουμᾶς».

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ «ΜΟΥΣΙΚΗ»

Μυστακίδου, Θύσαδιάδον και Μακρῆ

13-15 Στοδ Αρσακείου 13-15 Αθῆναι

Τελευταῖαι Ἐκδόσεις

Τὰ «Παναθήναια τοῦ 1913», 19 τραγουδάκια Δρ. 8,40

Δ. Ροδίου, 15 Σχολικὰ δσματα εἰς 2 τεύχη, τὸ τεῦχος > 1,50

I. Σακελλαρίδου. Πήραμ τὰ Γιάννενα. Δάφνες μυρτιές στὸ δρόμο σου > 0,60

, , , Μυριανθισμένη Χιος. Τὸ φλάμπουρο > 0,60

· Ολδαληρη ἡ συλλογὴ τῆς κλασικῆς μουσικῆς, μὲ μεγάλες ἐκπτώσεις διὰ τοὺς μαθητὰς τῶν Ωδείων.

Μανδολίνα, κιθάρες, βιολιά κλπ. δργανα μὲ τὰ ἐξαρτήματα των.